

pa trpijo biceljni. Potrebno je toraj posebno skrbeti za razumno izrejo žrebet.

O brejih kobilah.

Breje kobile potrebujejo posebno skrb. Najmanjša napaka je velikokrat kriva, da ti zmečejo, težko kotijo ali slaba žrebeta skotijo.

Breje kobile naj se rabijo za lahko delo, samo gledati je treba, da se ne preženejo. Le zadnji mesec pred kotenjem, naj se vsak den spustijo več ur na prosto, ali pa nje ženi na sprehod!

Krma mora biti zdrava in obilna. Polagati pa jim ne smeš take piče, katera napravlja koliko (ščipanje) ali zaprtje. Proti koncu nošenja jim ne smeš pokladati preobilne krme, ker zavzema preveč prostora v trebuhu, ter krati prostor razvijanju žrebeta. Preobilna in premočna piča pa tudi odebeli preveč kobilu, povzročuje težko kotenje in zmanjšuje mleko kobile. Krmiti je moraš štirikrat na dan, da ležje prebavijo. Nikdar pa ne smeš breje kobile pustiti v hlevu pri miru stati, ker s tem ves organizem kobilin oslabi, sad v maternem telesu premalo hrane dobiva in kotenje težavnije postane. Kdor noče dobro skrbeti za breje kobile, ta naj kobil k žrebcu ne spušča, zakaj nikdar ne bo imel pri njih sreče.

Sejmovi. Dne 1. aprila na Sv. Gorah. Dne 4. aprila v Artičah, v Celji, v Podčetrku, v Mariboru, v Ljutomeru, na Ptujski gori, v Radgoni, v Šoštanj in v Dramljah.

Dopisi.

Iz Cadrama. (Staro in novo društvo.) Maršikateri, ki gre iz Oplotnice v Čadram, si v duhu že misli in vidi novo cerkev. Žal, da se to ne bo dalo tako hitro izvršiti, kakor pa misli. Društvo obstoji sedaj že deveto leto in ima še razun cerkvenega stališča, ki velja tri tisoč, čez 20.000 gl. premoženja. Da pa se je to društvo v teh sicer slabih letih za toliko pomnožilo, gre, prva hvala zato društvenemu predstojniku, vel. g. župniku, kateri so znali posebno iz tujih dobrotnikov znamenite svote denarja v društveno blagajnico privabiti. Načrt za novo cerkev je že tukaj in letos se bodo delale priprave, katere so pri tolikej stavbi potrebne, zato je mogoče, da dobi sv. Janez v kratkih letih novo in veličastno hišo božjo, v sedanjo farno pa se preseli iz podružnice v Koritnem sv. Miklavž, kateri bode še gotovo v nebesih vesel, ako se mu bode tukaj na zemlji, posebno pa še v Čadramu večja čast skazovala, kakor se mu to sedaj v zapuščenjej podružnici v Koritnej vesi godi. Morda nam tudi potem prinese več darov, ne samo v jabelkih, ampak tudi v drugih pridelkih, katerih smo tudi zelo potrebni. Da pa tudi v narodno-gospodarskih zadevah naš kraj in okolica ne zaostaja, snuje se v ta namen bralno in gospodarsko društvo v Čadramu, »Sloga« po imenu, za katero še sicer pravila od c. kr. namestnije niso vrnjena, vendar upamo, da se bo to v kratkem zgodilo in da se vsaj v drugem četrtletju vse potrebno uredi. Odločen korak v tej zadevi storili so po vzgledu vzornih Gotoveljčanov, tudi tukaj kmetski fantje, kateri potrebo društva poznajo in ga tudi vsakemu priporočajo. Društvo ima sicer dober namen, Bog daj, da bi imelo tudi obilno zvestih udov, prijateljev in dobrotnikov, kateri bi ga podpirali, da bi zamoglo vztrajno delovati in izvrstno napredovati! Zato vljudo vabimo vse prijatelje branja in napredka v kmetijstvu, v Čadramu in okolici, naj prav obilno

pristopijo k našemu novemu društvu, katero bode, ako bo dobro napredovalo, v čast in korist celemu kraju, in nobenemu ne bo žal, saj že tudi slovenski pregovor nam pravi, da v slogi je moč.

Od Sv. Ane v Slov. goricah. (O petju.) O pregrešnem petju danes par vrstic! »Cvetje« Gorisko je prineslo v drugem zvezku leta 1893 resnobne misli o pregrešnih pesmih. Na strani 61 odlomimo nekaj: »Nečiste besede, pogovori, nečiste pesmi — vse to je grešno, gledé okolišnosti pa je tudi smrtni greh. Greh je tem večji, čem grše so besede, čem daljši je pogovor, čem večja je dušna škoda, čem ostudnejši in hudobnejši je namen... Ne pojte nespodobnih pesmij (ljubenk, golobink, klopink!) Ne razširjajte jih, ako ste jih slišali morda kje. — »Veselite se« t. j. pojte, pravi apostol Pavel, a precej pristavi: »Veselite se v Bogu«, pojte poštene pesmi!« Tako odlomek iz »Cvetja« vernim Slovincem. Kje se pa nahajajo take pesmi? V kratkem! Gospod J. Žirovnik je nabral precej narodnih napevov in pesmij v nekaj zvezkih, a vprašamo, so-li ti narodni napevi pravi? Te pesmi, osobito za njezne šolske otročiče — niso, recimo v I. zvezku: 1. »Prišel sem pod okence«. 2. »Al' bi me kaj rada imela?«. 3. »Po gorah se čuje«. V II. snopiču »Zvedel sem nekaj novega« je najgrša pesem v Slovincih, »Solnce že doli gre«, ji je jednaka. Moj Bog, ako slišim od njeznih, 11letnih otrok tako umazane popevke, pride mi v misel, kam bo Slovenija enkrat prišla? Delo se je začelo, a z grdimi pesmami proč, bodimo pri tem opazni. —k—

Iz Kapele pri Radgoni. (Bralno društvo.) Dne 22. januarija imelo je tukajšnje bralno društvo redni občni zbor, katerega se je blagovolilo vdeležiti tudi nekaj dobrodošlih gostov od Sv. Jurija ob Ščavnici in kar nas je prav veselo iznenadilo, vrli Petrovčani. Izvolil se je nov odbor in sicer so izvoljeni sledeči gg.: Radoslav Bratkovič ml., predsednikom; Jernej Frangež, podpredsednikom; Tone Vogrinec, tajnikom; Josip Veberič, blagajnikom in Leopold Puhar, odbornikom. Kakor navadno, bila je tudi pri sedanjem zborovanju prostorna soba prenapolnjena, a uverjeni smo besede govornika, g. Slaviča, »da jih je množina prišla le bolj iz radovednosti, kakor pa iz lastnega prepričanja o koristi tega velevažnega društva«. Govornik je razpravljajal o pomenu in smotru bralnih društev, poudarjal med drugim tudi to, kako potrebno je, da posebno mi ob jezikovnih mejah, »jezik čistimo« peg; podal nam krasnih slovenskih izrazov, katere naj rabimo na mestu onih, pri nas zelo pogostnih tujih, iz nemščine, oziroma madjarsčine izposojenih besedij. Med posameznimi točkami vsporeda zapel je domači kvartet prav mične pesmica, kakor Lesinskijeva. »Tam, gdje stoji,« Fleišmanovo »Triglav« in dr. Bila nam je tudi prilika opazovati lepoto narodne pesmi. Marsikdo se je čudil slišati pesem »Potnik« in »Zvonikarjeva« v tako lepo vbranih glasovih. Da je gmotno stanje našega društva ugodno, zato se imamo zahvaliti blagodušnim gosp. podpornikom zunanjim, kakor tudi domačim. Hvala tudi č. g. župniku za spretno vodstvo zborovanja! Kapelčani, posebno pa ti mladina, poslužujte se pridno društvene knjižnice in ne poslušajte onih, ki vam branijo pristopiti k bralnemu društvu, oni so sovražniki našega materinega jezika ter mnogokrat tudi sovražniki sv. vere. Sovražnikom naše vere in našega rodu pa veljajo besede nesmrtnega Slomška: »Pustite Slovincem dve reči, ki ste nam dragi, kakor svetle oči: sv. katoliško vero in pa besedo materno!« Korački.

Iz Brezje. (Paprk.). Gotovo se je marsikateremu bralcu, posebno pa bralkam vsiljevala hudomušna misel, da se je menda pri nas post že z novim letom začel, ker se ni našlo nobeno poročilo o pustnem veselju. O,

le počasi! Tudi pri nas je bil dne 14. svečana pustni torek in častili smo ga, po mnenju njegovih burkastih privrženec, celó dostojno. Viaknili smo se v nenavadne obleke, si priskrbeli cele zaloge humorja in šale (pa ne iz tiste osodne skledе zelja, s katero tako radi pitajo bedaki bedake) ter se zbrali v čitalnični dvorani. Lep, ob enem čuden in smešen je bil prizor, ko je ponosen Turek korakal s svojo ljubo lulico med krasnimi zastopnicami hrvaškega-slavonskega, gornještajerskega, da celó bavarskega krasnega spola. Za njim se je vlekla neka druga postava, s staro pinjo na glavi, z dolgin nosom in frakom; počastil nas je s svojim pohodom celó pravi, pristni velikomestni »gigerl«, kateri pa je bil, znabiti povodom goda, podvržen metamorfozi, ker spremenil se je nazadnje v skokega klovna, a saj med obema ni ravno prevelika razlika. Prišla je tudi mala, mična Hamburganka, oblečena v naših narodnih barvah ter je prodajala vse vrste zelenjad — v prid družbe sv. Cirila in Metoda. Sumno jo je gledal pisec teh vrst; bal se je pred njo, saj je prišla iz Hamburga, kjer je divjala takrat grozna, nalezljiva kolera. A na zadnje je v njej spoznal mlado Slovenko, gospico Marijanico Planinčevó, in stopil je k njej in kupil debeli luk (čebulo), družega ni imela več. Dobila pa je takoj namestnico, lepo a prav priprosto oblečeno Istrijanko, katera je v isto svrhu prodajala južno sadje, in sicer prav srečno, ker v kratkem je bila njena košarica prazna. Tudi Istrijanko ovadim; bila je gospa Brovetová, vzor narodne Slovenke, katero gledó značajnega domoljubja malokatera dama prekosi. Lep napredek je to v slovenskej narodnosti, da so se tudi dame dela za dom poprijele. Slava jim! Hitro je tekél čas. Šaljive pesmi našega zbora, komična godba na papirnih instrumentih, vse je kazalo značaj dneva. Ker že pustno veselje opisujem, naj omenim iz pravičnosti tudi »Gewerbekränzchen«, kjer seveda nisem bil navzoč, in tedaj tudi mnogo o njem ne vem; k večjemu to, da je bilo preveč — plesak. Dobro je tako!

Iz Brežic. (Čitalnica. Gledišče.) Minol je pust in z njim tudi — grdo vreme. Solce pripeka nekateré dneve prav močno, tako da so nekateri svoje zimske suknje že shranili, sicer ne v zastavnici, ker tacega zavoda še Brežice, žal in hvala Bogu nimajo — in zdaj frfolijo, ko prezgodnji metulji, od vijolice do vijolice, od marjetice do zvončka, in drugih takih cvetic, ki so že na dan, prikukale. Prav dobro je izplačal te predrzneže marcijev sneg, posebno dosti ga je padlo prvi spomladni dan metulji so zlezli zopet v zimske suknje, a cvetice — moj Bog, saj jih je le malo ohranjenih in skritih pred omenjenimi dvonogimi, brezkrilimi metulji, ki so je iz galantnosti ali celó iz pretiranega cvetoljubja potrgali — so ovene. Mane si zdaj skrben kmetovalec roke, saj mu je sušec res prav po volji: suh je — to pomeni dobro letino, gromelo je: pomeni tudi dobro in kaj še čemo več? Prosimo Boga, da je ta sušec s svojimi dobrimi znamenji napovedovalec tudi res prav dobrega leta. Brežičani smo slavili tudi jubilej svetega očeta, sicer ne tako veličastno ko druga mesta, a vendar dostojno lepó. Čitalnični pevski zbor je pel prav krasno pri slovesni sv. maši v samostanski cerkvi, kjer poje tudi vsako drugo nedeljo in praznik, kar najlepše kaže našo vernost; petje slovensko, sicer jezi malo naše Nemce, jedna velika Nemka se je celó izrazila, da ne gre več radi tega v cerkev, a to nas naj ne moti, ker omenjena dama tako na noben način v cerkev ne gre, bodi si petje tudi nemško. Zelo važen dan je bil za nas 19. marcij t. l. ne radi tega, da je obhajalo mnogo odličnih Slovencev svoj god, temveč čitalnica je imela svoj občni zbor. Otvoril ga je gospod prvomestnik dr. Firbas ob šestih v navzočnosti mnogo-

številnih znotranjih in kar nas je posebno prijetno iznenadilo, tudi zunanjih udov. Po prisrčnem pozdravu se je spominjal najprej tistih mož, ki so bili udje naše čitalnice, katere pa so nam ali bridka smrt ali druge razmere odtrgale. Z vidnim veseljem pa je označil, da je čitalnica dobila dokaj novih udov, in se v preteklem letu prav lepo razvila. Za njim je poročal tajnik, gosp. Šetinc. Omenil je mnoge zabave z gledališkimi igrami in druge podrobnosti. Prečital je tudi zahvalo svitlega cesarja na čestitko povodom 40letnega jubileja, kar so vsi stojé poslušali in zaoril je močan: živio. Blagajnik g. dr. Šmirmaul je razkril čitalnično gnotno stanje, katero je kljubu mnogim večjim izdatkom prav dobro. Seveda se je moralo večkrat tudi v lasten žep segniti, za kar pa naj vsacemu prepričanje za hvalo služi, da je storil nekaj več za narodno stvar. Knjižničar gosp. Levak povedal je, da ima čitalnica skoraj vse slovenske časnike in tudi nekatere hrvaške in nemške. Na to je predlagal g. Agreš, da se vsi zahvalimo odboru, posebno omenjenim gospodom in še posebno tudi g. Šventnerju, kateri je kot ravnatelj našega gledališča skoraj največ pripomogel, da je stanje tako ugodno, za njihov trud, kar se je z velikim navdušenjem zgodilo. Po tem so prišle volitve, katere so, hvala Bogu, zelo dobro izpadle. Predsednik je zopet g. dr. Firbas; on se je sicer branil časti, meneč, da se boji, da bi mu moči in čas ne dopuščal za čitalnico tako delovati, kakor je potreba. Veliko nasprotovanje vseh navzočih in pa obljuba, da ga hočemo vsi podpirati, ga je vendar pripravilo, da je predsedništvo sprejel. Od vseh strani, mu je donelo veselo odobravanje, ker vsi vemo, kaj je g. dr. Firbas za čitalnico vse storil. Podpredsednik je mesto umrlega g. župnika Kuneja naš obče priljubljeni č. g. dekan Ferencak, kateri se je sicer z ozirom na svojo starost protivil; on je podaril takoj čitalnici velikodušen dar 20 gld. Tajnik je zopet g. Šetinc. Tudi on ima za čitalnico nevenljive zasluge. On ji žrtvuje ves svoj prosti čas in moči. Kot izvrsten igralec na citrah nas je že katero in katero urico dobro zabaval. On je prav za prav citre k nam presadil; on se je mnogo in mnogo trudil, da imamo zdaj tercet, kateri se more gotovo z vsakim meriti. Kot dober basist je važen član pevskega zbora in kot izurjen diletant čitalničnega gledališča.

(Konec prih.)

Iz Savinjske doline. (Pogreb krščanskega mladeniča.) Po dolgi in zelo mučni bolezni je dne 13. marcija ob 5. uri zvečer umrl Valentin Šusterič, marljivi cerkvenik in spretni orgljavaec; dne 1. novembra 1891 nastopil je orgljarsko službo v Braslovčah in dva meseca pozneje je prevzel tudi službo cerkvenika za J. Legvartom. Vestno in marljivo je Šusterič opravljal svoje dolžnosti; posebno navdušeno pa se je poprijel petja. Izbral je vrle mladeniče, pri katerih je izpoznal nadarjenost za petje in jih je začel poučevati po številkah in sekiricah v petju, cerkvenem in narodnem. Da so se mu pa mladeniči Braslovški v pouk tako radi podali in tako stanovitni ostali, kakor redko kje, bodi jim na tem mestu izrečena srčna zahvala! Pokojnik bil je zelo ponižen in prijazen, zato si je hitro pridobil ljubezen vseh faranov, posebno pa svojih učencev. Ker mu je pri poučevanju potrpežljivost sijala na lici, zato je tako hitro naučil pevce, da so že na svečnico prvokrat peli v cerkvi in potem vsako nedeljo pri rani božji službi, kakor se še zdaj, hvala Bogu, zmirom godi. Lansko leto meseca majnika se je čvrstemu kri iz ust in nosa vtila in moral je biti 14 dnij v postelji že pripravljen za smrt, a ljubi Bog mu je dal, da je še okreval, in naprej opravljal svojo službo, se ve, da zelo težko a vendar z vso natančnostjo. Meseca avgusta se mu je ta bolezen povrnila in moral je popustiti službo. Peljal

se je domu v Žalec na svoj dom, k ljubenzivi svoji materi in blagi sestri, kateri ste mu vedeli lepo streči: pa tudi sam si je prizadeval se zdraviti, pa vse je bilo nevspešno. Bolezen, jetika, se mu je popolnoma vgnedila tako, da se je vidoma smrti bližal. Zdaj pač ni bilo več upanja na zdravje. Sprevidel je to on sam ter se je popolnoma božji volji vdal. Še le 28 let star je moral ta svet zapustiti. Premilo se nam je pri srcu storilo, zagledavšim na mrtvaškem odru, prej tako čvrstega mladeniča, zdaj pa tako zdelanega od jetike, da ga ni bilo skoro spoznati. Ali vendar kljub temu zdelo se nam je, da njegovo mrtvo truplo obdajajo božji angeli. Tolažila nas je misel, da je srečno izvojskoval v tem življenju, in da zdaj že prebiva pri Očetu nebeskem, saj je bil zmirom lepega, pobožnega in krščanskega življenja. Pogreb je bil dne 15. marcija. Proti 9. uri zjutraj zbralo se je ogromno vernega ljudstva pred hišo pokojnikovo. Bela krsta bila je ovenčana s prekrasnimi vencii, kateri so mu bili poklonjeni v zadnjo čast. Upamo, da se njegova duša že veseli svojega plačila gori nad zvezdami, truplo njegovo pa počiva v njegovi rojstni gomili, bodi mu zemljica lahka!

Iz Konjic. (Drago žvižganje.) Dobili smo novo železnico iz Poličan do Konjic in od 19. decembra 1892 že žvižga hlapon skozi Dravinjsko dolino. Za nas kmete to pač ni nobena veselica, temveč precejšnja žalost. Konjiški okrajni zastop je obljubil, da se glavnic od 150.000 fl. na leto za to železnico obrestuje in sedaj je že naklonjeno 11%, vsakemu davkoplačevalcu konjiškega okraja za to žvižganje. Ako omenimo, da kmet že tako komaj diha zaradi velikih davkov, in če se omeni, da so mu za to železnico najboljše kose zemljišča za par forintov vzeli, bode vsak umen človek spoznal, da je Dravinčanom to drago žvižganje, v veliko škodo ne le za eno ali dve leti, temveč za vse naše potomce. Dobro pa pravi pregovor: Po toči je zvočenje zastop! Zahvaliti pač imajo kmetje edino le nemškutarsko gospodo, ki sedi v raznih zastopih tega okraja. Ko bi bili slov. možje v njih, ne bilo bi te železnice, ali vsaj ne take, ki je in brž ostane le — draga igrača. Tedaj kmetje, pogledjte, komu izročite čast zastopati Vaše zadeve!

Iz Okoške občine. (Nesreča.) V Okoški gori pri Čadramu zgorelo je zvečer 1. svečana hišno in gospodarsko poslopje mladega posestnika A. Leva, kateri bi bil imel iti čez par dnij k poroki, vsled te nesreče pa mu je nevesta odpovedala in ker je nesrečnemu zgorelo večinoma vse, česar ni imel na sebi, in tudi dvoje svinj, vrh tega pa še zavarovan ni bil, sme se reči, da je siromak resnično usmiljenja vreden in vse podpore potreben. Sumi se, da je hudoben človek kriv požara.

Od Kapele pri Radgoni. (Poročilo.) Nekoliko prepozno, pa vendar vam nekaj vrstic pišem z ljubeznivega Kapelskega griča in sosednega Murskega polja. Lep prijazen je ta kraj, je tudi Slovencev rojstni kraj in če bi tu ne bilo nemčurjev vmes, nič boljšega bi ne trebalo. Naše »bralno društvo« imelo je dne 22. prosinca svoj občni zbor, vdeležilo se ga je prav obilno ljudstva, ne samo iz domače župnije, tudi od Sv. Petra, od Sv. Jurija in dva dečka celo od Male nedelje. Vspored vršil se je redno, vmes pa so peli domači pevci in kdo so ti domači pevci? Ti so gg.: Davorin Meško, Jernej Frangeš, Anton Vogrinec in Jože Kokelj; tako zbrano petje, kakor ti omenjeni gospodje peti zamorejo, je res milobno, občutljivo. Imamo pa tudi precejšnje število udov, kateri marljivo čitajo časopise in knjige. Posebno pa se mladina za geslo: vse za vero, dom in cesarja poteguje. Nekatere vam tukaj navedem, mladi Jakob Mir; on nam je že več zanimivih in podučljivih knjig kupil in društvu daroval; tako tudi fantje Jakob

Zemlič, Ignac Drobec, N. Golob, F. Fekonja, Janez Divjak, N. Puhar in več drugih. Torej le naprej tako; ne ustrašite se onih Vračgovih prerokov, kakor je oni dolgi mož v Rihtarovcih, kateri hoče več vedeti in postati, kakor so gg. duhovniki; on njim hoče nekaj komandirati, pa tudi zmerjati jih dobro zna. Kdo pa je najboljši prijatelj, prepričal sem se pri pogrebu F. V.: njegovi prijatelji v življenju so se pri pogrebu le smijali med tem, ko so č. g. mašniki prav goreče za njega dušo molili. Imamo tudi častne ude, kateri nam veliko pripomorejo; ti so celo iz Gornje Radgone in Radgone; tisočera vam toraj hvala, ljubenzivi prijatelji nas Slovencev, skoraj smem reči, nas nemškutarskih tlačanov. Vsem zakličem pa: Združimo se, zjediniimo, ne vdajmo se nikomur!

J. B.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. Svitli cesar je dne 28. marcija odprl letno razstavo v umetniškem domu na Dunaji. — Državni proračun za leto 1893 je dobil najvišje potrjenje. — Kakor druga leta, govori se tudi sedaj, da grof Taaffe odstopi, ker nima večine v drž. zboru za-se, ali skorej gotovo je, da ostane vse le — pri govorici. Grof Taaffe ni mož, da ga kaj takega spravi ob »dobro voljo«.

Štajarsko. Deželni zbor snide se v Gradci že dne 6. aprila. Gospodi naši se mudi ter že težko čaka trenotja, da skuje nove okove za slov. ljudstvo. Tokrat jih peče slov. uradovanje, kakor je pri nekaterih slov. občinah (žal, da ne pri vseh!) v navadi. — Dež. šolski svet je ukazal, naj se po ljudskih šolah poučujejo tisti otroci, ki stojé že v 14. letu, pa še ne znajo dobro brati in računati po volji, v zadnjem šolskem letu posebej in samo v kršč. nauku, branji, računanju in pisanju. Dobro, toda čemu pa so hodili potlej prej že sedem let v šolo?

Koroško. Po raznih mestih se vršijo v prihodnjem meseci volitve v občinske zastope, ali volilcem ni kaj posebno do njih, saj so že povsod nemški liberalci na vrhu. K večjemu so si še v strahu, da se ne vrine kje kak mož v zastop, ki bi jim gledal natančneje na prste pri gospodarjenju z obč. denarjem. — Na c. kr. poštah ne znajo še nič slovenski ter slov. pisem zato ne vidijo radi. V tem bode treba pritožiti se do višje gospode na Dunaji!

Kranjsko. Lastnik grada pri Blejskem jezeru je jud Muhr in v novem si lasti že vse pravice tudi tega jezera. Ljudstvo pa se je vsled tega hudo užalilo ter se je na ljudskem shodu sklenilo, da se pokliče gosposka na pomoč. Upamo, da se to ne stori brez uspeha. — Val. Vodniku se vzdaja v Koprivniku letos poleti spominjska plošča. Nabranih je za-njo 101 goldinarjev. — Deželni zbor se snide v Ljubljani še le dne 20. aprila; iz početka se je sodilo, da se sploh ne skliče, ker nima dela, kajti proračun je dognal že koncem leta 1892 za letošnje leto.

Primorsko. Mestni zastop v Gorici se brani še nadalje slov. ljudske šole, toda sedaj upamo, da brez uspeha. — Goli Kras postane s časom še vendar-le zelen, kajti vlada sadi drevesca po njem in hvala Bogu, da rastejo in še jim burja ne izpiha življenja. To bode velika dobrotla, tudi za druge dežele, kajti gozd ondi, kjer je sedaj golo pečevje, je pravo bogstvo! — V Trstu se pripravljajo na obč. volitve. Ni dvoma, da voli slov. okolica slov. može, v mestu pa bode težko drugače, ka-